

*Kartą, seniai seniai, mieste už jūrų
marių gyveno du vaikai – Kąjus ir Gerda.
Jie nebuvo brolis ir sesuo, bet mylėjo
vienas kitą kaip tikrą šeimą.
Vaikų namai stovėjo greta, jie
miegojo palėpėse, kurių langai buvo taip
arti, kad ištiesę ranką galėdavo susilieti
pirštų galiukais. Vasarą abu rūpinosi
sodeľiu ant stogo: puodynėse augino
daržoves, o apie langus sukosi vijoklinės
rozės, dabindamos juos žiedais.
Žiemą jaukiai įsitaisę kambarių
abu klausydavo Gerdos senelės
pasakojimų.*

Senelė dažnai porindavo
apie Sniego Karalienę.

– Ji skrenda apsikaisius snaigų
sūkuriais, o kai pažvelgia į langus,
šie nušarmoja ledo gėlėmis.

Gerda klausydama visa virpėdavo,
o Kąjus sakė, kad jam visai nebaisu.

Vieną dieną drauge su Gerda žaisdamas
lauke, Kąjus staiga sukliko:

– Oi, kaip gelia širdį! Ir į akį kažkas įsmigo.

Gerda jo akį nieko neįmatė, nes pati iš
išgąščio apsiašarojo.

– Kąjau, kas yra? Ar susižeidei?

Kąjus nuo jos nusisuko.

– Ko verki? – paklausė berniukas. – Kai bliauni, atrodai bjauriai.

Kajus kalbėjo taip nedraugiškai, mat į akį įsmigo šukė veidrodžio, kurį seniai seniai padirbino piktas žynys. Veidrodžiui sudužus, šukės pažiūro po visą Žemę. Jei šukė pataiko į žmogų, tai jam visas pasaulis ima atrodyti bjaurus. Ji įsmigo giliai Kajui į akį ir berniukas nebematė nei gėrio, nei meilės.

– Nusibodo draugauti su žliumba, – tarė jis ir palikęs Gerdą nudūmė miesto aikštėn.

Aikštėje jis pritvirtino rogutes prie didžiulės karietos, kad jį patemptų. Vadeliotoja šmaukštelėjo žirgams ir didžiosios rogės nuskriejo.

Karieta išlėkė iš miesto ir nurūko laukais, o Kajus skardžiai kvatojo. Kaip smagu! Rogės lėkė tolyn, snaigių sukuriuos skriejo aukštai virš griovių ir tvorų.

Pagaliau žirgai sustojo ir vadeliotoja pakilo. Aukšta moteris, pasidabinusi puraus sniego kailiniais. Tai juk pati Sniego Karalienė! Pastebėjusi, kad Kajus dreba iš šalčio, apgobė jį savo kailiniais ir pabučiavo. Berniukas pajuto, kaip šerkšnas nuo jos lūpų nukeliavo jam į širdį. Jis aiktelėjo, bet netrukus tarytum apmirė, nė nepastebėjo, kaip šla rankos, ir nejautė jokios baimės.

Kajus su Sniego Karaliene lėkė toliau, virš miškų ir ežerų. Aplink siautė vėjai ir staugė vilkai. Mėnesiena nudažė ledą sidabro upėmis, o jie traukė tolyn, tolyn į šiaurę. Kajus netrukus pamiršo Gerdą ir senelę, vasaros šilumą, vijoklines rožes – rodėsi, kad pasaulis amžinai buvo toks ledinis ir tamsus.